Ч. 136. Субота 3 липня (20 червня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З ради державної. — Угорска криза.

Правительство предложило парляментови начерк закона про будову нових льокальних зелізниць. Суть то лінії, яких скоре виконане пожадане задля їх особлившої ваги під господарским взглядом. Правительство жадає повновласти до будови 33 зелізничих ліний загальної довжини око 720 клм. Після прелімінаря будова тих ліний буде коштувати 145,700.000 К при відповідній участи фінансовій дотичних країв і місцевих інтересантів. Для держави слідує з того дуже велике обтяжене буджету, яке виносить 95,434.000 К. В числі тих зелізниць находять ся галицкі: Золочів-Сасів (Ушин), Величка-Мшана долішна, Лодиговичі і Ясло-Жигирод. Що до тих ліний має держава приняти поруку чистого зиску.

В середу явила ся в парляменті депутация торговельних помічників з цілої Австриї і була у всіх голов клюбів з просьбою, щоби закон, управильняючий відносини торговельних помічників, ухвалений в палаті панів, міг бути полагоджений ще в літі посольскою палатою. Всї посли обіцяли поперти ту справу.

Правильну працю в посольскій палаті здержало 61 наглих внесень а то 23 словіньских а 38 чеських. Полагоджене їх вимагало би довшого часу, як до осени, але здає ся прийде до згоди що до їх усуненя. Нараду славяньского союза відрочено до нині. Радили лише чеські хліборобники під проводом Удржаля; стверджено, що більшість сторонництв союза задумує виступити однодушно против переведеня повновластного закона. Виясненє положеня послідує нині або завтра, позаяк нарада клюбових голов відбуде ся по остаточній ухвалі славяньского союза.

Христ.-суспільне сторонництво відбуло засїдане під проводом Люеґера в справі торговельних договорів. Ухвалено домагати ся з всею рішучостию поставлення справи договорів на дневнім порядку.

На початку передвчерашного засїданя посольскої палати відчитано 61 наглих внесень, предложених чеськими хліборобниками і Словінцями. Міністер зелізниць Врба предложив звістний вже начерк закона про будову льокальних зелізниць.

Міністер кравої оборони ґен. Ґеорґі відповідав на інтерпеляцию п. Ґінтера і тов. в справі закидів, зроблених п. Брайтером міністрови війни. Міністер кравої оборони відчитав письмо міністра війни, в якім стверджує, що основи обжалованя п. Брайтера в справі господарки міністерства війни войсковим майном зовсїм безпідставні. Письмо підносить, що після постанов закона міністерство війни ніколи не підпринимало змін в стані посїданя без згоди скарбового заряду дотичної половини монархії. Справа продажи касарень у Відни відбувала ся при співучасти громади і була явно переведена. Отже обовязком п. Брайтера було основно розслідити сю справу, заки виступив зі своїми безосновними закидами. Опісля відповідав міністер на инші закиди, піднесені п. Брайтером против міністра війни, а особливо відпер закид, будьто би жінка міністра війни одержала 100.000 К провізиї. Міністер вказує, що та квота припала дітям помершого цїсарського радника Ґілера, який в справі касарняної трансакциї у Відни положив великі заслуги для міста і на публичнім засїданю міскої ради признано его дітям згадану суму.

Опісля відповідав міністер торговлї др. Вайскірхнер на кілька інтерпеляций, по чім палата приступила до розправи над першим наглим внесенем п. Метельки і тов. в справі шкіл меншостий в Чехах, на Мораві і Шлеску.

Внесенє взиває правительство, щоби як найскорше управильнило справу чеських шкіл

---

4)

Каменолом.

З німецкого — Юрия Ґабеленца.

(Дальше).

Геман зі злостию подивив ся за Карліною, але відтак, коли вже не чути було її кроків і коли побачив ся сам в хаті, отворив тихцем стару скринку під лавою, в котрій були его річи, виймив звідтам капшук повен тютюну і сховав під тютюн банкноти. Він перечислив їх, було їх девять. Девятьсот корон, они его виратували!

Замкнув скринку осторожно, засунув знову під лаву, де сидів і сховав ключик до кишені. Усьміх вдоволеня пересунув ся по его лици, коли ще раз помежи ноги подивив ся на скринку. Виратував ся. В сій скринці, котрої дотикав ся обцасами своїх чобіт, було досить гроший, щоби заспокоїти Мельника. Тож то би він витріщив свої мукою засипані очи, як би він розложив перед ним на столі новісенькі банкноти один по другім. А коли може Мельник мав вже око на его, Геманове, поле, що було між Мельниковими, то певно не дістав би его, хоч би не знати що давав. Бо тепер не треба вже ему було чужих гроший, він мав їх подостатком там в скринці, котру що хвиля шукав ногами.

Гемана кортіло дуже закликати стару Карліну та упхати її довгий ніс в капшук, нехай би понюхала тоті нові банкноти, але подумав собі, що ліпше буде того ще нині не робити. Як би нічого не стало ся, повечеряв разом зі старухою, випив ще чарку горівки, взяв палицю і ліхтарню, щоби відтак по передзвоненю в церкві, перейти ся перший раз через село. Сим разом вже не спав опершись об мур коло церкви, вернув навіть досить скоро до дому, загасив ліхтарню і сів собі з люлькою в зубах на лавку, під котрою стояла скринка.

Лїсові робітники знайшли на другий день Юнольдового коня, що урвав поводи і пас ся при дорозї недалеко воза. Около полудня по недовгій шуканинї знайшли Юнольдового трупа в ломі каміня, а недалеко від него порожний полярес. В цілім селі загомонїло. Ніхто не сумнївав ся, що тут став ся якийсь злочин. Мужчини, жінки і діти збігли ся до лому і балакаючи обступили погибшого, котрого на приказ війта не рушили з місця, а котрий длятого з отвертими очима і ротом, все ще ніби здивований, глядїв в гору у воздух. Тимчасом дали до суду знати, а в кілька годин опісля явила ся судова комісия, зложена із судиї слїдчого, судового лїкаря і писаря, оглянула трупа та переслухала на місци може половину громади. Геманового Цигана з чорною бородою записали зараз до протоколу, котрий списано в шинку, і показало ся, що того цигана видїло ще кілька инших людий.

Як можна було сподївати ся, всякі пошукуваня за убийником позістали без успіху, хоч судовий писар говорив нераз при столі в гостинници, що він єсть вже на тропі злочинця. Поговірка про якогось Цигана волоцюгу, котрий в уяві селян набирав щораз більше правдешности, так, що дехто навіть пригадував собі той ніж, котрим він краяв хліб при дорозі, звела суд на тропу, котра хоч ніби на око здавала ся так виразна, розплила ся в ніщо. Достойного радного міста, голову стрілецкого товариства і члена братства поховали з приналежними ему почестями, братчики стояли коло его домовини, стрільці віддали ему три сальви і вибрали нового голову, а відтак инші події висунули поволи кінчину грубого Юнольда на подальше місце.

Лиш один знав правду, а той один не міг різника забути. Тим одним був Лемницкий нічний сторож. Чорт его намовляв заедно о тім говорити, заедно заявляти, що він не буде мати доти спокою, доки аж не викриє розбишака. Хоч і сто разів постановляв собі мовчати о тім, то все-таки говорив селянам заедно: „Я знаю, хто то зробив“.

Коли его питали, то він загадочно прижмурював очи, кивав головою і повтаряв лиш: „Говоріть, що хочете, а я таки знаю, як то було“.

Селянам було вже остаточно за богато того говореня, а що він не міг ані нїщо виразнїйшого сказати ані зловити того, хто убив Юнольда, то селяни вже не слухали его і уважали его слова за просту чванливість. Нікому не було вже й при голові бояти ся якогось бородатого Цигана та й вечером вже не зами-

ческої меншости в тих краях. По умотивованю наглости п. Метелькою забрав голос міністер просьвіти ґр. Штірґк, представив рішене міністерства в справі шкіл меншостий і ствердив, що справа тих шкіл буде полагоджена без нїякої проволоки після єствуючих законів. В справі шкіл меншостий на Шлеску висказав міністер бажане, щоби настала там згода в тій справі між народами. Супротив того, що внесене п. Метельки домагає ся лише приспішеня справи, бесїдник полишає палатї полагоджене сего внесеня.

По промовах п. Функого і ґр. Штернберґа перервано наради. При кінци засїданя передано економічній комісиї змінений палатою панів закон про час працї в промислї і торговлї. Потім відчитано інтерпеляциї між иншими: п. Старуха в справі відмови списаня протоколу по руски карним судиєю в Городку, п. Бачиньского в справі уреґульованя обох Бистриць, п. Маркова в справі урядових надужить старости Ноеля в Дрогобичи і в справі податкових книжок для властителїв пасік в Галичинї.

Президент назначив на 6. липня надзвичайне засїдане палати на вибори членів делеґациї. Слїдуюче засїдане нинї о 11 г. рано.

Предложеня др. Люкача, відкинені виконним комітетом сторонництва независимців на внесене Кошута що до утвореня кабінету були такі: президентура кабінету, теки внутрішних справ, скарбу, міністерство Хорватиї і краєвої оборони припали би староліберальному сторонництву а 4, а можливо і 5 инших тек одержало би сторонництво независимців. Відкинене предложенє спричинить утворене позапарляментарного кабінету, розвязане сойму і розписане нових виборів. Може вибухнути також спір між Короною а соймом, грізнїйший як попередний. Передвчера вечером зібрало ся сторонництво независимців під проводом Кошута на наради при дуже численній участи членів. Кошут поставив внесене, щоби збори так само, як виконний комітет, відкинули предложеня Люкача. Внесене Кошута принято одноголосно. Народне сторонництво радило передвчера під проводом Алядара Зічого.

Повзято ухвалу, стверджуючу, що позаяк коаліция приняла на себе свого часу з'обовязаня в справі загального голосованя, то честь вимагає виповненя того з'обовязаня.

Люкач вечером від'їхав до Віденя. „Pester Hirlap“ доносить, що др. Люкач прибуде до Віденя з готовою міністерияльною лїстою. У президента сойму Юшта відбула ся нарада членів сторонництва независимців. Містоголова сторонництва п. Гольо удав ся до Кошута, з яким довший час нараджував ся. Крім того пересправляв Кошут з ґр. Апонїм і Люкачом.

„Die Zeit“ доносить, що Цїсар відложив свій виїзд до Ішлю до 17. с. м. з огляду на угорску кризу.

Новинки.

Львів, дня 2-го липня 1909.

— **Іменованя.** П. Міністер торговлї іменував старшими офицiялами почтовими отсих официялів: Сев. Левицкого в Бродах, Р. Вуйціка, Б. Житомирского і Тад. Косовского у Львові, М. Шилая в Бережанах, М. Марковича в Станиславові, І. Краєвского і А. Паращака в Кракові, Ст. Штольца у Львові, Р. Уріха в Дрогобичи, К. Кшеминьского, Ів. Кошулиньского у Львові, Ф. Валяха в Кракові, Л. Курмановича у Львові, Г. Вайнштайна в Бялій, Ю. Ґембаровича в Сокали, З. Федаша у Львові, М. Куньского в Закопанім, І. Ляшкевича у Львові, І. Сваричевского в Кракові, П. Горовіца і Фр. Гашку у Львові; — почтовими офицiялами асистентів: Е. Залуского у Львові, Л. Френкля в Перемишли, М Дроновича в Новім Санчи, Стеф. ґр. Коморовского і М. Цьвікловского у Львові, Влад. Бельского в Чорткові, Вікт. Чарника і Мих. Соловского у Львові, Е. Млинарчевича в Кракові, П. Чубатого в Тернополи, Л. Демчука у Львові, Вл. Сарому в Тернополи, М. Королевича в Стрию, М. Куликовского і Фр. Скажиньского в Кракові, Ст. Вернера в Коломиї, Кар. Печеніка в Стрию, Ст. Панькова і Март. Губера у Львові, Петра Білогу в Бучачи, Т. Козака у Львові, У. Короновича в Скалї, В. Гржималу в Перемишли, Л. Теувина в Бродах, С. Ґолембйовского в Кракові І. Компца в Бялій, М. Лежогубского в Тернополи, А. Воллїша і В. Алексевича у Львові, А. Глоговского в Ярославі, В. Тарнавского і Й. Пахолка в Підволочисках, М. Урбана в Кракові, С. Беґаньского в Н. Санчи, К Жолнерчика і Дав. Розенберґа у Львові, Ів. Стремпля в Осьвіцимі, П. Коржеба в Кракові і Р. Губера в Львові; почтовими асистентами практикантів: С. Корасадовича в Тарнові, І. Трембача у Львові, Е. Яролима в Дембици, Е Кефермілера в Бучачи, В. Желеховского у Львові, С. Леферта в Н. Санчи, В. Речка в Кракові Ів. Филипка у Львові, В. Сопкевича в Кракові і Фр. Дембицкого в Бережанах. — Ц. к. Міністерство просьвіти іменувало Панька Клима сталим професором клясичної фільольоґії і німецкої мови з руском і німецкою викладовою мовою при II ґімназиї в Чернівцях.

— **Третим віцепрезидентом міста Львова** вибрано на вчерашнім засїданю ради дра Т. Ашкеназого, львівского адвоката.

— **Острога** з краєвого Союза господ.-молочарского в Стрию: Остерігаємо перед несовістними купцями, які розсилають по спілках дуже принадні оферта на масло. Віденьский суд викрив цїлу таку ватагу і покарав, але решта починає знов оперувати чи то висилаючи оферти просто з Віденя чи через своїх аґентів зі Львова. Одна зі спілок в Рогатинщинї далась так отуманити і стратила безповоротно 768 К. Всї такі оферти належить сейчас відсилати до Союза.

— **Катастрофа.** На двірци Львів-Підзамче в'їхала вчера о 11 год. перед полуднем машина на один віз особового поїзду і розторощила его, причім коло 40 подорожних було тяжко ранених.

— **Дрібні вісти.** Купелеву місцевість Щавницю купив від краківскої Академії наук ґр. Адам Свпиньский за 450.000 К. — Перед кількома днями утопив ся підчас купелї в ріцї Серетї в Тернополи Фел. Брожима, ученик IV кл. ґімназияльної. — Намістництво розписало доповняючий вибір на 1 посла на краєвий сойм з курії більших посїлостий бувшого самбірского округа на день 6 серпня с. р. — 12 лїтна донька М. Гірняка в Новосілках гост. (почта Рудки), Мария, глухонїма, вийшла дня 26 червня з дому і до тепер не вернула. — Wiener Ztg. оголосила розпорядженє пана Міністра справедливости в справі утвореня окружного суду в Ярославі. — В ставі Пелчиньскім у Львові утопив ся онєгди 25 лїтний шевский челядник Мариян Кухар. — В Тлустім згоріло дня 23 с. м. около 40 будинків вартости 50.000 К. Обезпечених було на 11.000 К. — До Праги прибув проф. Поґодін з російскими студентами. На двірци повитав їх між иншими посадник міста др. Ґрош.

— **Вистава нужди.** З Брукселї доносять, що на тамошній виставі робітнича дїльниця має одержати центральну галю з викладовою салею. В тій галї мають бути виставлені працї бельгійского промислу домового з поданем платнї, часу працї

кали воріт від свого обійстя а спускали ся на чуйність своїх псів.

Лиш одна, як Геманови здавало ся, глядїла недовірчиво на него. То була стара Карліна. Они зійшли були ще раз на бесїду про грошї а нічний сторож отворив скринку, виймив з неї капшук з тютюном і розложив перед нею грошї на столї. Він зробив то з найбільшим спокоєм, ба з якимсь тріумфуючим усьміхом, коли побачив, як старуха здивувала ся тою несподіванкою. На її питане, звідки він взяв такі грошї, він сказав їй якусь брехню. Тодї стара Карліна покивала кілька разів головою а відтак вийшла мовчки. Але чи она ему повірила?

Гемана то непокоїло, що не міг нїчого певного о тім знати але не мав відваги її прямо о то спитати. Раз сам себе приходив на тім, що сказав голосно до себе: „Коби тото старе стерво держало лиш язик за зубами!“

Ледви що вимовив ті слова, як і зараз боязко глянув на двери, але двери були замкнені. Стара не могла чути его слів. А хто знає? А як знадворку, в сїнех приложила ухо до дверий і слухала? Він побіг борзо до дверий від комнати і отворив їх. В сїнех не було нїкого а він зачув, як стара порала ся в хлїві коло хати.

Мимо того набило ся ему в голову, що стара Карліна могла би викрити его вчинок. Він сам не знав як, але то прецї було все одно Він знав лиш то, що она могла би его якось підійти і що таки певно колись би его підійшла. Єму здавало ся тепер, що її очи всюди і завсїгди его слїдять, чи він сидить в хатї, чи іде на роботу до ліса, навіть в ночи, коли він ходить по селу серед темноти. Коли дзвонив, то здавало ся ему, що в долинї на деревляних сходах видко її бруняву, погану стару голову. Коли курив люльку, то в синяво сірій хмарї диму показувало ся то само лице.

Настала була вже давно зима зі снїгом, вітрами і морозами, вже й заглядала весна до вікна, але в Гемановій хатї не змінило ся нїчого. Нічний сторож не сумнївав ся вже тепер о тім, що стара все знає, і був переконаний, що він зрадив ся перед нею своєю голосною розмовою з собою самим.

День, в котрім мали бути сплачені грошї, надходив щораз близше, та й Геманова обава ставала щораз більша.

— А що, як би Карліна пішла до Мельника і сказала ему: „Не беріть тих гроший, бо то зрабовані?! Геман видер їх Юнольдови з кишенї!“

Щоби такі гадки відганяти від себе, нічний сторож заглядав щораз частїйше до фляшки. Він робив то потайком, коли старої не було в хатї, але надармо дожидав, що з горівкою верне і давнїйше чувство певности, самосьвідомість і відвага. Коли досить випив, то сїв собі на лавку в кутї хати і спав та нераз заспав так, що не пішов на нічну службу, до котрої яко нічний сторож був обовязаний. Ба, він забув навіть два рази задзвонити на вечер і задля того мусїв вислухати від війта простацкого поганьбленя. Він зробив ся якийсь неспокійний і непевний, сам себе не розумів, не знав що робить і що з ним дїє ся, а що не був в силї спокійно о тім подумати, то знов щораз більше заглядав до фляшки.

При тім дожидав він що дня зі страхом і з якоюсь тайною злостю того, що стара зрадить его, зробить на него донос до суду. Чи она бігла через комнату, щоби докинути дерева до печи чи вугля, щоби ему загріти каву, він сїдав собі на своє крісло, не опираючись плечима, готовий кождої хвилї схопити ся і крикнути до неї при перших словах: „Мовчи, а ні, то забю тебе на смерть!“

Стара Карліна, що правда, зиркнула инодї на него з під ока, але мовчала. Але Геман якраз підозрівав то мовчане.

Одного дня, коли она схилена сидїла коло печи і держачи між колїнами млинок, молола каву, відозвала ся до Гемана зовсїм спокійно: „Чому ти не віднїс ще Мельникови гроший, прецї не потребуєш платити процентів?“

Геман напудив ся і глянув на сухі руки старухи, що обхопили скрипливий млинок, а відтак на її згорблену стать та на то сїре з довгим як дзюб носом лице, що в сїй хвили обернуло ся до него. — „Я то зроблю, коли менї схоче ся“ — відворкнув він гнївливо. Але що бояв ся, що стара готова звернути знов на грошї, то встав і вийшов з комнати, сказавши, що іде рубати дерево.

(Дальше буде).

санітарних відносин в варстатах і т. д. Докола галї будуть робітники демонструвати свою працю, а також будуть стояти домки робітничі, вірно скопіовані з природи. В тих домках будуть також мешкати робітники, щоби публиці показати нужду робітничого житя.

— **Пожар лїсів.** На Сибіри коло Тулуна горять лїси на великім просторі вздовж сибірскої зелїзниці. Причиною частих пожарів лїса є необережність людий. Через легкодушне поведене пропадають з димом сотки тисячів моргів лїса, за які можна би уторгувати міліони гроша.

— **Катастрофи на самоїздах.** Лїкар зі Шарльотенбурґа др. Аронзон вибрав ся зі вгорок вечером автомобілем на прогульку до Почдаму. В его товаристві находила ся его мати, его суджена Роза Данїєль і своячка, панна Левенштайн зі Львова, сестра звістного львівского адвоката. Коли в ночи вертали до дому, самоїзд, котрим кермував сам Аронзон, ударив з цїлим розгоном на придорожне дерево. Четверо подорожних вилетїло на землю, а з них мати Аронзона і панна Левенштайн погибли на місци. Двоє других вийшло з катастрофи з житєм, лише Аронзон потовк ся тяжко а его суджена зломила собі ногу. Аронзон єсть звістний автомобілїст і недавно брав участь у великих автомобільних перегонах. — Підчас перегонів автомобілями, які відбули ся мин. неділї під Москвою, міліонер Бечирін з Петербурга, злетїв з беріґа високого на $4^1/_2$ метра до ріки. Шофер утонув а Бечиріна добуто з розбитою головою.

— **Протитуберкулїчна анкета** радила оногди у Львові при участи найвизначнїйших лїкарів з краю. Вислїдом наради анкети були отсї одноголосно приняті резолюциї:

1. Анкета, признаючи можливість будованя санаторий для сухотників, не радить поки що починати сю акцию, а радше побільшити число шпиталїв в краю та зреформувати їх і поправити, опираючи ся на отсих основах: а) сухотників треба безусловно принимати до шпиталїв; б) сухоти треба признати зарazливою недугою і тому перевести строгу ізоляцию недужих; в) в тій цїли треба би в теперішних шпиталях завести хоч такі зміни, щоби були окремі відділи для сухотників; г) ізоляцию невилїчимих треба оперти о заведенє для невилїчимих.

2) Краєвий Видїл зволить упімнути ся о справедливий роздїл державних фондів, призначених парляментом в 1906 р. на поборюванє сухіт.

3) Краєвий Видїл постарає ся, щоби єствуючі в краю завязки державних заведень для дослїдів заразливих недуг (у Львові при інститутї гіґієни і в Кракові при шпитали св. Лазаря) уладжено в той спосіб, щоби можна оглядати кождого недужого бідака, про якого можна догадувати ся, що має сухоти небезпечні для окруженя.

4) Анкета висловлює переконанє, що „краєва рада здоровля“, як орґан, що лучить в своїм крузї автономічні і державні чинники, обовязана заявити ся і кермувати поборюванєм сухіт.

Анкета вибрала окремий комітет (проф Цєхановский, др. Янїшевский, проф. Кучера, радник Двору др. Меруновнч і др. Миколайский), котрий має випрацювати меморияд в справі загального пляну борби з сухотами та участи в тій акциї ріжних чинників (держави, краю, повітів, громад, товариств).

— **Пригода на зелїзници.** Поїзд, що їхав в понедїлок з Копичинець до Тернополя, наїхав на селяньский віз. Наслїдком удару льокомотиви віз розлетїв ся на кусники, а конї понесли візника разом з передною осию в напрямі села Неборга і не знати, що з ними стало ся. Гірша судьба постигла сидячого на задній части воза господаря Микиту Сїраньского, котрого поволїкла льокомотива о 120 м. від місця випадку. Третий з їдучих, Кость Гаширин, завдячує свій ратунок лише тому, що в послїдній хвили вискочив з воза, бо сидячи плечима до візника, міг добачити комин льокомотиви, яка вйринула з поза насипу. Два другі не могли добачити наближаючого ся поїзду, а як зізнають селяни, що робили коло місця випадку, машиніст не давав нїякого знаку осторогн. Сиґнал „гальмувати“ роздав ся аж в хвили удару і при тім показало ся, що парова гальма, т. зв. vacuum, не функціонувала. Тяжко покалїченого Сїраньского перевезено до хоростківскої стациї, де ним заняв ся зелїзничий лїкар, а потім відставлено его до найблизшого шпиталю.

— **Ювилей кольоньскої води.** Фірма Івана Марії Фаріни в Кольонїї обходить сего року 200-лїтний ювилей свого єствованя. „Köln. Ztg.“ містить з тої нагоди статю, в якій подає історию „кольоньскої води“, вироблюваної тою фірмою. На початку XVIII в. — пише „Köln. Ztg.“ — поселив ся в Кольонїї Італїянець Іван Марія Фаріна з Санта Марія Маджіоре і отворив торговлю артистичних річий шовкових і перфум. Небавком потім він винайшов пахучу воду, яку в продажи назвав Aqua della Regina. Тота вода мала такий попит, що Фаріна обмежив ся лише до торговлї нею. Коли чув ся близьким смерти, спровадив з Італїї свого брата і втаємничив его у спосіб виробу пахучої води. Потім тайна єї фабрикациї переходила все на одного з тої родини, а нинї єсть властителем фірми Іван Марія Гайльман і лише він знає тайну виробу кольоньскої води. Назву „кольоньска вода“ надали Французи, які пізнали єї прикмети підчас 7-лїтної війни і рознесли єї славу по Франциї. Нинї „кольоньска вода“ загально звістна по цїлім сьвітї.

— **Новий далековид.** Копенгаґский Politiken доносить, що братя Андерсен з Копенгаґи винайшли електричний телескоп і показували его в кругах тамошних учених, але тайни его будови не виявлять, поки не дістануть патенту на свій винахід. Так як телефон переносить звуки, так телескоп Андерсенів переносить образи. Спосіб переношеня на віддаль образів є зовсім инший як при винайдених вже подібних приладах Корна і братів Белїнів. Телескоп Андерсенів переносить просто сьвітляні промінї. Коли получить ся его з телефоном, то на переміну можна чути голос і бачити далекі образи. Після осуду знатока-інжинїра, який з порученя редакциї Politiken оглядав той прилад, має він бути ґенїяльно збудований. Андерсени, молоді люди, яких вік сягає ледви трийцятки, працюють над тим винаходом від 8 лїт. Коли вже будуть мали патент на свій далековид, задумують его продати войсковим кругам.

Телеґрами.

Відень 2 липня. Бувший угорский мінїстер Люкач був вчера у Цїсаря на авдиенциї, яка тревала звиж годину.

Відень 2 липня. Одна з кореспонденций доносить, що президентом делеґаций має стати в сїм роцї пос. др. Ґломбиньский, а одним з ческих делеґатів буде проф. Масарик, лише в тій цїли, аби підніс в делеґациях справу загребского процесу.

Рим 2 липня. Вчера навістило сильне землетрясенє Месину і Реджо дї Калябрія. Шкоди від землетрясеня великі, а погибло також кількох людий.

Париж 2 липня. Відкликанє міжнародних войск з Крети назначили держави на день 24 го с. м.

Петербург 2 липня. Супротив забурень в Персиї одержав намістник Кавказу приказ приготовити російскі войска до походу на Тегеран.

Франкфурт 2 липня. Берлиньский кореспондент „Frankfurter Ztg.“ доносить з Берлина, що цїсар Вільгельм не має ще кандидата на місце Більова, однако в кождім случаю не буде то член якогонебудь сторонництва лише або ґенерал або дипльомат.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, $5^{\underline{50}}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, **$2^{\underline{05}}$**, 5·58, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), $8^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·$\underline{10}$.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Виник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30 *), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, 11·$\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), 10·$\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.
До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·37.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5. до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).